

บทความวิจัย

เรื่อง ปัญหาทางใจวัยรุ่นในนวนิยายเรื่อง “ฉันหายไปในวันหยุด”

โดย

นางสาว อัจฉรียา ญาณประสิทธิ์เวชย์

รหัสนักศึกษา 05520675

เสนอ

รองศาสตราจารย์ บาหยัน อิมตำราญ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2555

หัวข้อสารนิพนธ์ นวนิยายเสนอปัญหาทางใจวัยรุ่นเรื่อง ถันหายไปในวันหยุด

ชื่อนักศึกษา นางสาวอัจฉริยา ญาณประสิทธิ์เวทย์

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ บาหยัน อิ่มสำราญ

สาขาวิชา เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ปีการศึกษา 2555

คำสำคัญ ปัญหาวัยรุ่น จิตวิทยาวัยรุ่น

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเล่มนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครวัยรุ่นในนวนิยายเรื่อง ถันหายไปในวันหยุด จากบทประพันธ์ของ โอตลี อิจิ ในรูปแบบบทความ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครเอกของเรื่องที่เป็นวัยรุ่นโดยใช้หลักจิตวิทยาวัยรุ่นในการทำความเข้าใจพฤติกรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ถันหายไปในวันหยุดและการชี้ทางออกของปัญหาวัยรุ่นที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในหนังสือ บทความนี้ถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ส่วนที่ 2 ปัญหาทางใจวัยรุ่นที่พบในนวนิยายเรื่องถันหายไปในวันหยุด ส่วนที่ 3 การแก้ปัญหาทางใจวัยรุ่นในนวนิยายเรื่องถันหายไปในวันหยุด ส่วนที่ 4 เนื้อเรื่องย่อ และส่วนที่ 5 สรุปผลการศึกษา

บทนำ

“ปัญหาทางใจวัยรุ่นในนวนิยายเรื่อง “ฉันทายไปในวันหยุด” ของ โอตลี อิจิ”

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่น เป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 13-20 ปี เป็นวัยที่เปลี่ยนแปลงเข้าสู่ภาวะทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์ และสังคม นับว่าเป็นวิกฤตช่วงหนึ่งของชีวิตเนื่องจากเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นและบุคคลรอบข้าง แต่ถ้ามการเปลี่ยนแปลงที่ว่า ได้รับการดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดอย่างเหมาะสม ก็จะช่วยให้ปัญหาผลกระทบต่างๆบรรเทาลง และช่วยให้พัฒนาการด้านอื่นๆเป็นไปได้อย่างดี(สุชา จันทน์เอม, 2516: 26-27)

ในปัจจุบันมีเด็กชาวญี่ปุ่นมากกว่า 1,000,000 คน เกิดภาวะโรคจิตซึมเศร้าที่เรียกว่าโรคฮิโกโกโมริ ส่วนมากจะเป็นเด็กนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายและพบได้ในคนวัยหนุ่มสาวเช่นกัน ผู้ที่เป็นโรคดังกล่าวมักจะมีปัญหาจากการปรับตัวที่ผิดปกติขณะอยู่ในโรงเรียน เช่น การถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อน ๆ หรือการเกิดความรู้สึกผิดหวัง จากการพ่ายแพ้ในการแข่งขันด้านการเรียน ผู้ที่มีปัญหาเหล่านี้จะมีพฤติกรรมที่ผิดปกติไป เช่น ขังตนเองในห้องนอนหรือห้องใดห้องหนึ่งในบ้านและไม่ต้องการที่จะไปไหนมาไหน หรือไม่ต้องการที่พบปะหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รวมทั้งมีวิธีการดำรงชีวิตที่ผิดปกติจากคนทั่วไป

การมีพฤติกรรมที่ผิดปกติดังกล่าว นักจิตวิทยาได้วิเคราะห์ว่าเป็นผลกระทบที่มาจากการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองประเทศญี่ปุ่นได้มีการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจและความเจริญก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของ ชาวญี่ปุ่นอย่างรุนแรง โดยเฉพาะพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการแข่งขันทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงและการแข่งขันในระบบการศึกษาที่ทำให้เกิดความเครียดในเด็กรุ่นใหม่ นอกจากนี้ยังมีเรื่องเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนในพฤติกรรม ต่าง ๆ อีกมากมาย ส่วนพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงสังคมมักเกิดจากการที่เด็กรุ่นใหม่รู้สึกเจ็บปวดจากความผิดหวังที่ได้รับ จึงแยกตนเองจากสังคมมาอยู่กับบ้านเป็นเวลานานหลายวันจนถึงหลายเดือน(บัญญัติ สุขศรีงาม, 2550)

ปัจจุบันนี้มีงานเขียนมากมายที่ผู้เขียนพยายามสะท้อนวัยรุ่น โดยใช้ตัวละครหลักเป็นวัยรุ่น เช่นเรื่อง ฉันทายไปในวันหยุด ที่ตัวเอกเป็นวัยรุ่นที่มีปัญหาคอขวด แท้จริงแล้วปัญหาทั้งหลายนั้นเกิดจากความคิดของตัวเอง คิดไปเองว่าไม่มีใครรัก ไม่มีใครใส่ใจ แต่ในความเป็นจริงนั้น ความรักความห่วงใยนั้นมีอยู่รอบๆตัวเธอ

นวนิยายเรื่อง **จันทน์หายไปในวันหยุดนั้น** ได้รับความนิยมอย่างมากในญี่ปุ่น เพราะนวนิยายเป็นบันเทิงคดีที่สะท้อนความคิดของวัยรุ่น มีเนื้อเรื่องน่าตื่นเต้นชวนให้ติดตาม ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ถูกนำมาสร้างสรรค์เป็นหนังสือการ์ตูนและภาพยนตร์ เพื่อเข้าถึงผู้อ่านได้หลายวัยตามรสนิยมการบริโภคสื่อ

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการทำความเข้าใจนวนิยายสะท้อนปัญหาวัยรุ่นญี่ปุ่น เรื่อง **จันทน์หายไปในวันหยุด** จำเป็นต้องใช้กรอบความคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่นมาประกอบการวิเคราะห์ดังนี้

สุชา จันทน์เอม (2516) เขียนหนังสือเรื่อง “จิตวิทยาวัยรุ่น” ได้ให้คำจำกัดความวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่น เป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 13-20 ปี เป็นวัยที่เปลี่ยนแปลงเข้าสู่สภาวะทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์ และสังคม นับว่าเป็นวิกฤตช่วงหนึ่งของชีวิตเนื่องจากเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นและบุคคลรอบข้าง แต่ถ้ามารับการเปลี่ยนแปลงที่ว่า ได้รับการดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดอย่างเหมาะสม ก็จะช่วยให้ปัญหาผลกระทบต่างๆบรรเทาลง และช่วยให้พัฒนาการด้านอื่นๆเป็นไปได้อย่างดี

อำไพ อินฟ้าแสง (2524) เขียนหนังสือเรื่อง “จิตวิทยาวัยรุ่น” กล่าวถึงสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับผู้ใหญ่ไว้ว่า เป็นการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของวัยรุ่นฝ่ายหนึ่ง กับการรักษาไว้ซึ่งอำนาจคุ้มครองเลี้ยงดูของผู้ใหญ่ฝ่ายหนึ่ง ผลของการทำสงครามได้ออกมาในรูปการปรับตัวด้วยวิธีต่างๆ และจากความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่เอง วัยรุ่นได้เรียนรู้บทบาททางเพศ และเรียนรู้ที่จะเป็นตัวของตัวเอง

ตามทฤษฎีของการพัฒนาแล้ว ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงในช่วงเปลี่ยนวัยว่าความต้องการด้านบุคลิกภาพจะมีอิทธิพลต่อความต้องการของวัยรุ่นมากกว่าความต้องการทางกาย ความต้องการทางบุคลิกภาพที่สำคัญๆ คือ ต้องการเป็นคนสำคัญ และต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการเป็นอิสระ ต้องการเป็นผู้ใหญ่ ต้องการความสำเร็จ และต้องการปรัชญาชีวิต จุดของความขัดแย้งต่อความสัมพันธ์อันดี อยู่ที่ความต้องการของบุคลิกภาพนี้เอง

ตามทฤษฎีพัฒนาการทางจิต-สังคมของอีริกสัน (Erikson, 1987 อ้างถึงในศรีเรือน แก้วกังวาล 2540 : 43) ได้กล่าวว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น โดยเฉพาะช่วงอายุระหว่าง 12-18 ปี เมื่อไม่ได้รับการชี้แนะการแก้ปัญหาที่ถูกต้องย่อมทำให้เด็กวัยรุ่นผู้นั้นกลายเป็นผู้ที่มีอัตลักษณ์สับสน เป็นวัยรุ่นที่หัวเหว ไม่เป็นตัวของตัวเอง

ตัวเอง เหนงหงอย วิดกกังวล ตัดสินใจไม่ได้ รู้สึกว่าตนถูกทอดทิ้ง จนกลายเป็นอันธพาล ดิตยาเสพติด ขาดความรู้สึกรับผิดชอบต่อตนเอง และกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพที่สับสนไม่มั่นคงในอนาคตได้

จากแนวคิดด้านจิตวิทยาวัยรุ่นที่กล่าวถึงข้างต้น สรุปได้ว่า ปัญหาทางใจวัยรุ่นนั้นก็คือ ความต้องการเป็นคนสำคัญ ต้องการการยอมรับ ต้องการอิสระต้องการเป็นผู้ใหญ่ มีความไม่ลงตัวในเรื่องความสัมพันธ์กับผู้อื่น นอกจากนั้นวัยรุ่นยังเป็นวัยที่จี๋เหงา วิดกกังวล มีบุคลิกภาพสับสน

ลักษณะด้านจิตวิทยาวัยรุ่นดังกล่าวนี้ ผู้ศึกษาจะอธิบายให้ชัดเจนในนวนิยายเรื่อง **ฉันทายไปในวันหยุด** เป็นกรณีศึกษา

ผลการวิจัย

ผลวิเคราะห์ปัญหาทางใจวัยรุ่นในนวนิยายเรื่อง **ฉันทายไปในวันหยุด**

ปัญหาทางใจวัยรุ่นที่พบในนวนิยายเรื่อง **ฉันทายไปในวันหยุด**คือ ปัญหาของนาโอนั้น อาจสรุปได้ดังนี้

1. **ความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิต** คือความรู้สึกไม่ปลอดภัย หวาดหวัง ไม่สามารถคาดเดาอนาคตได้ นาโอคิดว่าตนไม่มีสายเลือดของตระกูลซึกะวะระ จึงคิดเสมอว่าสักวันตนจะถูกไล่ออกจากบ้าน

“แต่ละวันฉันมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดวิตก ไม่รู้ว่าตัวเองจะถูกไล่ออกจากบ้านเมื่อไหร่ คล้ายนักโทษรอคำพิพากษาประหารชีวิตนั่นแหละ ทว่าผ่านไปสัปดาห์ก็แล้ว หนึ่งเดือนก็แล้ว ศาลผู้เฒ่าเกรงขามก็ไม่ประกาศวันเวลาประหารชีวิตสักที แต่ถึงกระนั้นจิตใจฉันหาได้สงบสุขไม่ ฉันสามารถอยู่ในบ้านหลังนี้ได้จริงหรือ ที่ยังไม่ขับไล่ไสส่งฉันออกไป คงเพียงเพื่อรักษาภาพลักษณ์ให้ดูดีกระมัง โจจริงแล้วทุกคนคิดรังเกียจฉันแน่นอน ความวิดกกังวลดังกล่าววนเวียนอยู่ในใจทุกวัน”

(ฉันทายไปในวันหยุด : 19)

2. **การเรียกร้องความสนใจ** เป็นการต้องการทางสังคม รู้สึกพอใจเมื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วมีคนอื่นมีปฏิกิริยาตอบสนอง เพราะความไม่มั่นคงในชีวิต นาโอจึงอยากเป็นคนสำคัญของครอบครัวซึกะวะระ แต่เมื่อได้เห็นคนในครอบครัวพูดคุยกันอย่างมีความสุขขณะที่ตนหายตัวไป นาโอจึงมีความคิดที่จะทำลายความสุขของคนในบ้านด้วยการสร้างเรื่องลัทธิพาตัวตัวเองขึ้นมา

“ฉันได้ขึ้นเสียงพูดคุยกัน เสียงหัวเราะของอาอี เกียวโกะ และป๊ะป๋าดังออกมาจากในบ้าน มันเป็นเสียงหัวเราะที่แสนอบอุ่น ดูเหมือนทุกคนกำลังนั่งล้อมโต๊ะตัวหนึ่งในห้องที่เปิดเครื่องทำความร้อนไว้จนอุ่นพอดี ทุกคนคงจะกินอาหารเย็นกันเสร็จแล้วและนั่งดูทีวีกันอยู่ ฉันรู้สึกได้ถึงความรักใคร่กลมเกลียวในน้ำเสียงที่พูดและหัวเราะอย่างมีความสุข”

“เกือบลืมไปเสียสนิทว่าเสียงจากห้องด้านหลังของตึกใหญ่กับตัวฉันไม่มีอะไรเชื่อมโยงกันมาตั้งแต่แรกแล้ว ความเสียใจกรูกันเข้ามาทำร้ายฉันพร้อมกับความโกรธซึ่งพุ่งขึ้นในอก เมื่อนึกถึงภาพวันก่อนจากห้องคุณิโกะ ภาพป๊ะป๋าเดินวนเวียนไปมาด้วยความเป็นห่วงฉันกลับยิ่งรู้สึกว่าถูกป๊ะป๋าหักหลัง คิดอย่างนั้นฉันยิ่งโกรธหนักขึ้น โกรธจนอยากจะกระโดดเข้าไปนั่งที่ใต้โต๊ะอุ่นขาแล้วทุบหน้าโต๊ะให้ดังปังหลายๆ ครั้ง”

“ฉันหยิบกระดาษขึ้นมา แล้วลงมือเขียนจดหมายด้วยความรู้สึกมึ่งร้าย ประโยคที่ป๊ะป๋าพูดเมื่อวันก่อนผุดขึ้นมาในความคิด

“เราลักพาตัวลูกสาวของคุณมาแล้ว ถ้าอยากได้คืน จงทำตามทีบอก...”

นั่นคือเนื้อความในจดหมาย

ฉันอยากจะให้ป๊ะป๋าและทุกคนเป็นกบฏ อยากจะทำลายภาพที่ทุกคนในครอบครัวคุยหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างมีความสุขจนสิ้นซาก”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 51-52)

3. **การต้องการมีอำนาจเหนือ/ต้องการเอาชนะ** คือการกดผู้อื่นให้อยู่ต่ำกว่าเรา เพื่อที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ชนะ หรือผู้ที่มีอำนาจ เพราะการเข้ามาในบ้านซึกะวะระของเกียวโกะทำให้ความวิตกกังวลเรื่องสถานะของตนในบ้านนั้นมีเพิ่มมากขึ้น นาโอะจึงยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะเอาชนะเกียวโกะ

“เวลาเจ็บใจเกียวโกะ ฉันจะทำเป็นดูบลคำฟ้าเซ็ดหน้าเก่าๆ ซึ่งเป็นของตุตงหน้าแม่ ให้ป๊ะป๋าเห็น เดิมมันเป็นผ้าเซ็ดหน้าไหมสีขาวสะอาด แต่ตอนนี้เป็นสีเหลืองอ๋อยแล้ว ความจริงถ้าจะทิ้งไปฉันก็ไม่ได้รู้สึกอะไร แต่แม่รักผ้าเซ็ดหน้าผืนนี้มาก เวลาฉันทำเป็นดูบลคำมันพร้อมถอนหายใจให้ป๊ะป๋าเห็น ป๊ะป๋าจะลืมนะเกียวโกะจนหมดสิ้น รีบพูดลอบประโลมฉันทันทีว่า “โ๊ะ นาโอะ...ลูกยังคิดถึงแม่ขนาดนี้เชียวหรือ” สีหน้าท่าทางของเกียวโกะเวลานั้นตกลงมาก นับว่าผ้าเซ็ดหน้าเป็นอาวุธทรงพลังทำลายล้างสูงสำหรับเกียวโกะลองมาคิดดูแล้ว บ้านซึกะวะระมีเพียงฉันกับเกียวโกะเท่านั้นที่ไม่ได้มีสายเลือดตระกูลซึกะวะระ ฉันจึงรู้สึกว่าระหว่างเรามีแค่คนเดียวที่จะอยู่บ้านหลังนี้ได้ นี่เป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และอีกแง่หนึ่งเป็นการต่อสู้เพื่อสิทธิด้วย”

(ฉันหายไปในวันหยุด :25-26)

4. **ความเหงาหงอย** คือความรู้สึกโดดเดี่ยว ต้องการใครสักคนที่เข้าใจ เมื่อนาโอได้อยู่คนเดียว ขณะที่ซ่อนตัวอยู่ในตึกร้าง นาโอมองออกไปข้างนอกตึก เห็นผู้คนเดินไปมา ก็นึกสะท้อนตัวเองที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว เพราะแผนการที่ต้องการจะเอาชนะ

“ภายในตึกมีฉันอยู่ฉันอยู่เพียงลำพังท่ามกลางความเงียบ เสียงจ๊อกแจ๊กของผู้คนบนถนนด้านล่างแว่วมา เมื่อเทียบกับโลกแห่งความจริงด้านนอกที่ให้ความรู้สึกของการดำรงอยู่และมีชีวิตชีวา ภายในตึกกว้างเปล่าหลังนี้กลายเป็นเพียงถ้ำซึ่งมีแต่ความมืดมิดเท่านั้น

ระหว่างรอคอยการปรากฏตัวของคุนิโกะ ฉันนึกเสียใจในสิ่งที่ตัวเองทำลงไป ทำไมถึงได้ทำเรื่องแบบนั้น การโกหกเล่นๆแค่ตั้งใจจะหลอกคนในครอบครัว กลับทำให้คนมากมายต้องพลอยวุ่นวายไปด้วย น่าอิจฉาผู้คนข้างนอกนัก พวกเขาเดินด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม สนุกสนานดีแม้จะห่อตัวเพราะความหนาว ก่อนหน้านั้นฉันเองก็ใช้ชีวิตได้เช่นคนปกติ สามารถเดินยิ้มหัวเราะได้เหมือนคนเหล่านั้น แต่เพราะความต้องการเอาชนะแบบโง่ๆครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันถึงไม่อาจออกไปปรากฏตัวให้ใครเห็นได้”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 108-109)

5. **ความหวาดวิตก** คือความหงุดหงิด ไม่สบายใจในสภาพการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดาได้ นาโอไม่สนิทใจกับเคียวโกะ เพราะความกังวลเกี่ยวกับสถานะของตนกับคนในครอบครัวซึกะวะระ เพราะทั้งนาโอและเคียวโกะต่างก็ไม่มีสายเลือดของตระกูลซึกะวะระ นาโอจึงกลัวที่จะถูกแย่งความรักไป

“แม้ว่าเคียวโกะจะเป็นภรรยาของปีะปา แต่หล่อนไม่เคยคิดจะทำหน้าที่แม่ เคียวโกะมองฉันเป็นแค่ผู้อาศัยที่มาเกาะบ้านหลังนี้ก่อนหล่อนจะเข้ามาไม่นาน ส่วนฉันก็ไม่เคยคิดจะทำตัวเป็นลูกสาวของหล่อนเช่นกัน

ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมถึงไม่สนิทใจกับเคียวโกะ รู้แต่ว่าการมาของหล่อนทำให้ฉันหวาดหวั่นไม่มั่นคง รู้สึกราวกับว่าเส้นด้ายบางที่ฉันพยายามผูกไว้กับครอบครัวซึกะวะระด้วยความยากลำบากหลังจากแม่ตายไปอาจถูกหล่อนตัดขาดสะบั้นได้โดยง่าย”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 25)

6. **ต้องการเป็นคนสำคัญ** คือการต้องการการยอมรับจากสังคม เป็นคนที่สังคมให้ความสำคัญ นาโอเกิดน้อยใจคนในครอบครัวที่ออกไปซื้อของกันข้างนอกระหว่างที่นาโอหายตัวไป

“ฉันถามคุณิโกะว่าทำไมไม่มีใครอยู่บ้านสักคน เธอตอบเสียงอ่อยเหมือนคนง่วงนอนว่า
ครอบครัวของฉันออกไปซื้อของเตรียมฉลองคริสต์มาสกัน พวกนั้นสนุกสนานลืมนึกสาวที่
หนีออกจากบ้านอย่างฉันเสียสนิท ไปกันแต่ไม่กี่คน ถึงกับต้องนั่งรถลีมูซีนเขียววี รถคันนั้นมี
โซฟาอย่างดีให้นั่งดื่มไวน์ได้สบาย บนเพดานประดับโคมไฟแบบช่อระย้าด้วย ลุงโอทสึกะ
คนขับรถของบ้านซึกะวะระต้องเป็นคนขับพาไปแน่ ส่วนป้าโอทสึกะกับคุริบายาซึกะคิดถึง
ห้อยตามไปช่วยถือของ คุณิโนะคิ คุณิโกะเลขถูกส่งให้อยู่โยงเฝ้าบ้าน

ฉันเจ็บใจมาก นี่ไม่ห่วงลูกสาวที่หนีออกจากบ้านโดยมาส่งข่าวคราวกันเลยหรือ แอมพอ
ไม่อยู่ ขาเดียวโกะยังแอบเข้าไปในห้องฉันอีก ทุกคนไม่เพียงไม่สนใจฉัน แต่ออกไปเที่ยว
ข้างนอกกันสนุกสนานด้วย”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 31)

การแก้ปัญหาทางใจวัยรุ่นในนวนิยายเรื่อง“ฉันหายไปในวันหยุด”

1. การผ่านพ้นปัญหาด้วยตัวเอง

- การให้นาโอสรุปบทเรียน

ให้ตัวละครคิดได้เอง คือการตระหนักรู้ถึงสิ่งที่ได้กระทำลงไป ทำความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ด้วย
ตัวเอง เมื่อนาโออยู่ตามลำพังในขณะที่ไม่รู้สถานการณ์ภายนอก นาโอก็ได้ครุ่นคิดถึงสิ่งที่ตนได้ทำลงไป
และคิดคิดถึงตัวเองว่าไม่น่าทำเช่นนี้เลย

“การเปิดกว้างของจิตใจแปรผันตามความสูงของร่างกายหรือเปล่านั้น ฉันเป็นเพียงเด็กตัว
เล็กๆ ถึงได้มองข้ามความห่วงใยของคนรอบข้าง และไม่รู้จักขีดจำกัดของตัวเอง ซ้ำยังเข้าใจ
ไปว่า โลกในความคิดของตัวเองคือทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันมุ่งมั่นคิดแผนการที่มีแต่ช่องโหว่เต็ม
ไปหมด แอมยังเชื่อว่าฉันจะไร้อุปสรรคสำเร็จ คิดว่าตัวเองจะเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้ แม้ว่าอีก
ฝ่ายจะเป็นตำรวจจำนวนมาก ฉันคิดผิดถนัด

มิน่าฉันยังคิดไม่ดีกับเคียวโกะด้วย ทั้งที่ไม่มีหลักฐานแน่ชัด ฉันกลับตัดสินใจว่าหล่อน
เป็นคนที่แอบเข้าไปในห้อง ความจริงคงไม่มีใครแอบเข้าไปในห้องฉันหรอก ฉันคิดฟุ้งซ่าน
เพื่อเชื่อไปเอง ความรู้สึกแปลกเวลาที่กลับมาจากไปเที่ยว เป็นภาพลวงตาที่เกิดจากความ
โมโหแบบเด็กๆ ฉันเกลียดตัวเองขึ้นมาทันที”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 109)

2. การผ่านพ้นปัญหาด้วยผู้อื่น

- การใช้คนกลางไกล่เกลี่ย

การปรับความเข้าใจ คือการพูดคุยกัน หันหน้าเข้าหากัน เปิดใจให้กัน เพื่อให้รู้ความในใจของกัน และกันเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจกัน คุณนิโกะได้ใช้สถานการณ์ที่ตนได้คุยกับพ่อของนาโอ ถ้ามถึงความรักที่พ่อมิให้นาโอ เพื่อให้นาโอได้รู้ว่า จริงๆแล้วพ่อรักเธอมากแค่ไหน

“นายท่านคงเป็นห่วงคุณหนูนาโอมากสินะคะ” คุณนิโกะถามปิ๊ะป้า

“ฉันก็ต้องเป็นห่วงสิ”

“แม้ไม่ได้มีความสัมพันธ์กันทางสายเลือดหรอกคะ”

“ปิ๊ะป้าเจียบ ไปครูหนึ่ง แม้ว่าเจมอองไม่เห็น แต่ฉันรู้ว่าปิ๊ะป้ากำลังตกใจ ฉันคิดว่าคุณนิโกะถามเพื่อให้ฉันได้ยื่นคำตอบ ตามแบบนั้นได้ยังไงนะ หัวใจฉันหวั่นไหวไปหมด ฉันเลื่อนมือไปที่หูฟังตั้งใจจะดึงหูฟังออก แต่ดูเหมือนหูของฉันจะอยากฟังคำตอบของปิ๊ะป้า ฉันเลยเสียบหูฟังไว้ตามเดิม

“มันไม่เกี่ยวกับสายเลือดหรอก...” เสียงของปิ๊ะป้าอ่อนแรง ขวานในันึกถึงเด็กหนุ่มผู้ไม่มีความมั่นใจ เสียงอ่อนระโหยคล้ายเสียงสระอื่น “ฉันรักแม่ของนาโอก็จริง แต่มันไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้นอีกต่อไปแล้ว ตอนนี้ฉันแค่อยากเป็นพ่อของนาโอ วันที่ไปเยี่ยมชมการสอนของครู ฉันก็ไปดูในฐานะผู้ปกครอง เวลาฉันตกต่ำ นาโอก็คอยตบหลังให้กำลังใจฉันต่อไป ถ้าฉันได้ไปร่วมงานสำเร็จการศึกษาของนาโอ ได้ร่วมดีใจเมื่อนาโอสอบเข้าเรียนต่อได้ มันจะดีขนาดไหนนะ แล้วพอถึงพิธีบรรลุนิติภาวะ นาโอเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ถ้าฉันได้ยื่นเคียงข้างนาโอซึ่งแต่งหน้าและใส่เสื้อผ้าสวยงาม ได้ถ่ายรูปร่วมกัน ก็คงดีไม่น้อย นาโอจะเข้าทำงานที่ไหนซักแห่ง คงจะใส่สูทไปทำงานวันแรก แล้วสักวันก็จะพบคู่ครองที่ดีแล้วเป็นเจ้าสาว ถึงตอนนั้น ผมของฉันก็คงจะขาวโพลนเกือบทั้งหัว กลายเป็นตาแก่โทรมๆคนหนึ่ง เมื่อนาโอมีลูก แก่ลงอ้วนทารกน้อยมาเยี่ยมฉันที่บ้านหลังนี้ พอได้เห็นหน้าหลาน ฉันอาจจะดีใจจนลืมหืมตาไปเลยก็ได้ ฉันไม่ได้เลียดูนาโอเพราะหน้าที่ แต่เพราะความรักและผูกพันตามธรรมชาติของมนุษย์ต่างหาก”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 92-93)

3. การผ่านพ้นด้วยการยอมรับปัญหาาร่วมกัน

- การให้ผู้อื่นคุยกัน

การให้อภัย จะช่วยให้ปัญหาต่างๆยุติได้ และยังสามารถให้บุคคลสองฝ่ายเข้าใจกันได้ดียิ่งขึ้น หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ทุกอย่างคลี่คลายลงแล้ว คุณนิโกะก็เล่าความจริงเกี่ยวกับการซ่อนแผนลักพาตัวให้นา

โอฟัง แม้ว่านาโอจะโกรธ แต่ความโกรธก็หายไปเพราะสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจนาโอได้คลี่คลายแล้ว
นั่นเอง

“ถึงว่าสิ หลังจากส่งจดหมายฉบับแรกไปแล้ว คุณโกะมีท่าทางไม่อยากให้มีใครมาพบฉัน
เข้าแล้วยังตามฉันออกไปข้างนอกด้วย”

“ใช่แล้วค่ะ ถ้าคุณหนูถูกเจอตัวเสียก่อนระหว่างแผนการยังไม่สำเร็จก็แย่สิคะ เวลาคุณหนู
มองออกนอกหน้าต่าง หัวเราะเสียงดัง จาม หรือออกจากห้องไปเข้าห้องน้ำ ฉันเป็นกังวลจน
หัวใจจะวายตายเนอะค่ะ”

แต่สุดท้ายเรื่องที่ฉันซ่อนอยู่ในห้องคุณโกะก็ไม่มีใครรู้ ที่มันสำเร็จได้ไม่ใช่เพราะใครหรอก
เพราะตัวฉันซึ่งถูกลักพาตัวนั่นเอง ฉันซึ่งพยายามสุดชีวิตไม่ให้ใครเห็น

“โล่งใจจังเลยคะ ฉันคิดว่าคุณหนูรู้ความจริงแล้วจะโกรธฉันซะอีก”

ฉันไม่ตอบ ได้แต่ดื่มกาแฟที่คุณโกะยกมาให้

จะบอกว่าไม่โกรธก็เท่ากับโกหก แต่สิบเดือนก่อนเมื่อฉันรู้ความจริงเป็นครั้งแรก ฉันโกรธแต่
แป๊บเดียวเท่านั้น ต่อมาความโกรธว่าถูกหักหลังจางหายไปไม่เหลือแม้แต่ร่องรอย”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 124)

4. การผ่านพ้นปัญหาด้วยวิธีทางวรรณกรรม

- การใช้เหตุบังเอิญ

ใช้เหตุบังเอิญ คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดคิด ขณะที่คุณโกะกำลังรอเวลาส่งมอบเงินเรียก
ค่าไถ่ เคียวโกะก็เข้ามาให้กำลังใจ นาโอจึงได้ฟังความในใจของเคียวโกะที่มีต่อเธอ

“ฉันเคยคิดถึงหัวอกของนาโอสักครั้งไหนหนอ” เคียวโกะพูดต่อ “ฉันไม่เคยเสียแม่ ทุก
ช่วงเวลาของชีวิตฉันมีพ่อแม่อยู่ด้วยเสมอ ถึงโดนใครด่าว่าในโรงเรียน หรือถูกสังคมมองข้าม
ฉันก็ยังมีย่านให้กลับ พอรู้เรื่องว่าเด็กคนนั้นถูกลักพาตัวไป ฉันจึงทบทวนเรื่องนี้ดู”

(ฉันหายไปในวันหยุด : 96)

“แต่นาโอสูญเสียแม่ตั้งแต่อายุแค่แปดขวบ โชคดีว่าไม่ถูกไล่ออกจากบ้าน แต่บางทีแกอาจคิดว่าความรักของพ่อซึ่งไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน อาจไม่จริงก็เป็นได้ หน้าซำ จู๋จันยังโผล่มาอีก แกคงมองว่าฉันเป็นศัตรูที่จะมาแย่งเอาทุกสิ่งทุกอย่างไป ฉันคิดเรื่องนี้หลังจากที่นาโอถูกลักพาตัวไป เลยไม่รู้ว่าจะตัวเองควรทำอย่างไร”

(ฉันทายไปในวันหยุด : 97)

ฉันทายไปในวันหยุด เป็นเรื่องราวของนาโอ เด็กสาวอายุ 14 ปี เป็นลูกเลี้ยงของเศรษฐีตระกูลชีกะวะระ แต่เดิมนาโออาศัยอยู่กับแม่ในอพาร์ทเมนต์เล็กๆ จนนาโออายุได้ 6 ปี แม่ของนาโอก็แต่งงานใหม่และย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านชีกะวะระ 2 ปีต่อมา แม่ของนาโอได้ล้มป่วยและตายไป ทำให้นาโอคิดว่าตนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับตระกูลชีกะวะระเลย ไม่รู้ว่าจะถูกไล่ออกจากบ้านเมื่อไร นาโออยู่กับความรู้สึกเช่นนี้ตลอดมา

ผ่านไป 6 ปี จนนาโออายุได้ 14 ปี นาโอก็ยังไม่ถูกไล่ออกจากบ้าน แต่ความกังวลเรื่องสายเลือดก็ไม่ได้คลี่คลายลงเลย จนเมื่อพ่อของนาโอแต่งงานใหม่กับเคียวโกะ ก็ยิ่งทำให้ความกังวลว่าจะถูกไล่ออกจากบ้านนั้นเพิ่มมากขึ้น เพราะนาโอกลัวว่าจะถูกแย่งความรักไป นาโอกับเคียวโกะมักมีเรื่องไม่ลงรอยกันอยู่เสมอๆ และนาโอก็สงสัยด้วยว่าเคียวโกะแอบเข้าไปในห้องของนาโอ ตอนที่นาโอไม่อยู่บ้าน วันหนึ่ง นาโอกับเคียวโกะเถียงกัน แต่พ่อเข้าข้างเคียวโกะ นาโอจึงหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่บ้านเพื่อน แต่เมื่อกลับมาบ้าน คนที่บ้านก็ออกไปข้างนอกกัน นาโอจึงเกิดน้อยใจที่ไม่มีใครเป็นห่วง นาโอจึงตัดสินใจที่จะไปอยู่ที่ห้องของคนใช้ที่ชื่อว่าคุนิโกะ เพราะห้องของคุนิโกะมีหน้าต่างที่มองเห็นห้องของนาโอพอดี นาโอจึงคิดที่จะจับผิดเคียวโกะโดยการเฝ้าดูจากหน้าต่าง เวลาผ่านไป 13 วัน นาโอก็ไม่เห็นเคียวโกะเข้าห้อง นาโอจึงคิดจะกลับบ้าน แต่พอนาโอกำลังจะเข้าบ้าน ก็ได้ยินคนในครอบครัวกำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน นาโอเกิดอาการน้อยใจจึงตัดสินใจที่จะก่อคดีฆาตกรรม เพื่อทำลายความสุขของคนในครอบครัวโดยการลักพาตัวตัวเอง

นาโอใช้ให้คุนิโกะนำจดหมายเรียกค่าไถ่ไปส่ง พ่อของนาโอจึงแจ้งตำรวจ ทำให้มีตำรวจมาอยู่ในบ้าน นาโอจึงให้คุนิโกะเปิดสายโทรศัพท์ติดตัวไว้ เพื่อที่นาโอจะได้รู้ความเคลื่อนไหวต่างๆ ในบ้าน ซึ่งคุนิโกะมักจะถามเกี่ยวกับคดีลักพาตัวของนาโอจากตำรวจเสียงแหบอยู่เสมอๆ วันหนึ่ง ขณะที่นาโอและคุนิโกะออกไปซื้อของข้างนอก เกิดมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น คุนิโกะจึงให้นาโอหนีไปโดยที่คุนิโกะจะรับผิดชอบ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้คุนิโกะโดนไล่ออก นาโอไม่ยอมให้คุนิโกะโดนไล่ออก จึงคิดแผนที่จะช่วยคุนิโกะโดยการส่งจดหมายเรียกค่าไถ่ โดยระบุว่าให้คุนิโกะเป็นคนส่งเงิน เพื่อที่คุนิโกะจะได้ไม่ถูกไล่ออกจากบ้าน

ระหว่างที่รอส่งมอบเงิน คุณิโกะได้ถามพ่อของนาโอ ว่ารักนาโอไหม พ่อของนาโอจึงบอกว่ารักนาโอด้วยความผูกพัน ไม่ใช่รักตามหน้าที่ แล้วเคียวโกะก็เดินเข้ามาให้กำลังใจคุณิโกะ แล้วกล่าวว่าสงสารนาโอที่ไม่มีแม่ ที่ทะเลาะกันก็ทำไปเพียงแค่อยากเอาชนะ ไม่ได้เกลียดนาโอเลย นาโอได้ยื่นทางโทรศัพท์แล้วก็คิดว่าตนเกลียดเคียวโกะเพราะอะไร ไม่มีเหตุผลเสียเลย

ขณะที่นาโอรอคุณิโกะเอาเงินค่าไถ่มาส่ง นาโอก็เห็นโจรมาแย่งเงินไป นาโอจึงวิ่งไปดักโจร แต่ก็โดนชนจนสลบไป นาโอฟื้นมาก็ทราบว่าคุณิโกะลาออกไปแล้ว จนผ่านไป 10 เดือน นาโอได้จดหมายจากคุณิโกะ นาโอจึงได้ไปพบกับคุณิโกะครั้ง แล้วคุณิโกะก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่าแท้จริงแล้ว คุณิโกะร่วมมือกับสามีที่สวมบทบาทเป็นตำรวจเสียงแหบได้วางแผนเรียกค่าไถ่ นาโอซ่อนแผนการลักพาตัวตัวเองของนาโออีกที เพราะคุณิโกะรู้ว่า อย่างไรเสียนาโอก็ไม่พูดเรื่องที่ตัวเองได้ก่อเรื่องวุ่นวายในบ้านแน่ๆ นาโอจึงประติดประต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น บวกกับหลักฐานที่นาโอเจอก่อนหน้านี้ แม้ว่านาโอจะโกรธคุณิโกะ แต่ความโกรธก็จางหายไป เพราะนาโอได้รู้ความจริงที่สงสัยมาเป็นเวลา 10 เดือนแล้ว

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครวันรุ่นจากนวนิยายเรื่อง ถิ่นหายไปในวันหยุดตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครเอกของเรื่องที่เป็นวัยรุ่นโดยใช้หลักจิตวิทยาวัยรุ่นในการทำความเข้าใจพฤติกรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ถิ่นหายไปในวันหยุดและการชี้ทางออกของปัญหาวัยรุ่นที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในนวนิยายเรื่อง ถิ่นหายไปในวันหยุด พบว่าผู้เขียนนวนิยายเรื่อง ถิ่นหายไปในวันหยุดได้นำเสนอปัญหาทางใจวัยรุ่นโดยใช้ตัวละครที่เป็นวัยรุ่นเป็นสื่อ ผ่านเรื่องราวการผจญภัยเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นชวนติดตามเพื่อให้เข้าถึงผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่นได้ง่าย นอกจากนี้ยังนำเสนอทางออกปัญหาทางใจวัยรุ่นสอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่องผ่านเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครได้ครุ่นคิดถึงพฤติกรรมตัวเอง เป็นข้อคิดสอนใจที่ดีซึ่งเหตุการณ์เหล่านั้นก็สามารถสะท้อนวัยรุ่นยุคปัจจุบันได้เช่นกัน

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาทางใจวัยรุ่นนั้น เกิดจากการคิดไปเองเสียส่วนใหญ่ คือไม่พยายามทำความเข้าใจกับปัญหาที่มี ใช้ความคิดของตนเป็นหลัก ทำให้ปัญหาที่มีนั้นไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ จนปัญหานั้นกลายเป็นปมติดตัววัยรุ่นผู้นั้นไป ส่วนทางออกสำหรับปัญหาวัยรุ่นก็คือ คนรอบตัวของวัยรุ่นจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นก่อน เพื่อทำความเข้าใจ นำไปสู่การปรับความเข้าใจเพื่อทำให้ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นและคนรอบตัวนั้น กลับมาดีดังเดิม

บรรณานุกรม

บัญญัติ สุขศรีงาม. โรคอีโกโมริ: ภาวะโรคจิตซึมเศร้าในเด็กญี่ปุ่น. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

http://www.uniserv.buu.ac.th/forum2/topic.asp?TOPIC_ID=1896. (วันที่ค้นข้อมูล 16 กันยายน 2555)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. (2532). พฤติกรรมวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

รจนา นากาชิมา, ศรีภา คำนกุลประเสริฐ และภัทรรีดา ชัยเพชร. (2553). ลูกชายที่มาจากดาวเสาร์ ลูกสาวจากดาวศุกร์. กรุงเทพฯ: ริช.

วิทยา เชียงกุล. (2552). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สายธาร.

สุชา จันทน์เอม. (2516). จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.

อำไพ อินฟ้าแสง. (2524). จิตวิทยาวัยรุ่น. ม.ป.ม.: ม.ป.พ.

โอตลี อิจิ. (2551). จันทหายไปในวันหยุด. แปลโดย สุภารัตน์ นิยมพานิชพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : บลิสพับลิชิ่ง จำกัด.

Sy. การใช้ความรุนแรงในครอบครัวและในรั้วโรงเรียนของญี่ปุ่น. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<http://satyros.exteen.com/20070108/entry>. (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กันยายน 2555)

Sy. การใช้ความรุนแรงของเด็กญี่ปุ่น. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://satyros.exteen.com/20070111/entry>.

(วันที่ค้นข้อมูล: 16 กันยายน 2555)